

staðni. Eg var glaður fyri at ferðast. Tá vóru eingir vegir. Eg fór at arbeiða 1. des. í 1928 og ferðaðist runt alla tíðina og lærði fólk at kenna — fylgdist við monnum millum bygdir, á báti og teimum fáu flutningsförum, sum vóru tá. Eg fekk so nógv burtur úr tí. Tað var so nógv vert fyri meg.

— Tygum leggja stóran dent á málið. Hvat halda tygum um talmálið í dag?

— Eg havi roynt at lagt dent á málið, men eg skal einki siga um málið í dag. Tað er eitt mál, sum teir menn, sum eru settir til tað, skulu royna at røkja. Eg eri ongatið so upplærdur í føroyskum, at eg kann taka støðu til tey ting.

Ikki tikið beinleiðis upp eftir øðrum

— Tygum hava lisið nógv. Hevur nakar rithøvundur ávirkað tygum serliga nógv?

— Nei, eg haldi ikki serliga nógv, men eg havi lisið nógv, og havi verið glaður fyri tað. Sjálvandi eri eg ikki vorðin sami maður, um eg ikki hevði lisið. Men við vitandi og vilja havi eg ikki tikið upp aftur beinleiðis eftir øðrum. Men tað ríkar ein at lesa og um man ikki lesur, kann man ikki taka eftir øðrum sum helst. Men tað kann henda, tá man lesur eina bók, sum ávirkar ein, at man fyrri uttan at minnst tað brúkar burtur úr henni, men eg veit einki um, at eg havi tikið upp aftur eftir øðrum.

— Eg havi skrivað eina ferð, at tað var ein amerikani, Caldwell, eg hevði tikið stílin upp eftir. Eg bleiv hugtikin av stílinum, hann brúkti. Hesir stuttu setningarnir, sum ikki vóru ov stuttir, men søgdu so nógv. Hann var so raskur at brúka stuttar og greiðar setningar, og tað royndi eg at taka eftir honum akkurat tá eg skrivaði Feðgar á ferð. Onkran rithøvundur hevur mær dámað væl — norðmannin Hans E. Kink til dømis fyri sína stuttligu skrivning.

— Hava tygum nakrantíð angrað, at tygum

lótu eitt ella annað úr hondum.

— Nei, tað er tað ikki.

Altíð upplagdur at skriva

— Skriva tygum nakra bók nú?

— Ja, eg eri í ferð við at skriva eina bók, men eg eri blivin gamal. Eg haldi sjálvur, at eg eri ikki blivin býttur enn. Men tað gongur jú seinri nú at skriva.

Hvat skriva tygum um?

— Eg skrivi um fólk í minari bygd, tá eg var smádrongur. Men tað er ikki vist, at tað verður til eina bók, men eg havi tann vinning við tí, at eg veit akkurat, hvat eg skal fara at gera hvønn morgun, eg komi upp — at handritið liggur á borðinum ger at eg skrivi, keði meg ongantið. Tað er oftani at fólk í minum aldri gremja seg um, at tey hava einki at taka hondina í, men tað havi eg higartil ikki følt nakað til. Eg eri altíð upplagdur til at skriva ein dag.

Ein trúgvur og hollur stuðul

Hans J. Jacobsen hevur verið javnaðarmaður frá ungum av, og felagnum her í Suðurstreymi ein trúgvur og hollur stuðul.

Møtti so at siga til hvønn fund, og næstan altíð var Kate við. Tað vóru nókk fleiri enn eg, ið hildu, at hjúnini settu sín serliga dám á alt, ið fyrst.

I tíðarskeiðnum 11/11-1936 til 30/12 1939 sat Heðin Brú sum formaður í felagnum.

Og í mong, mong ár sótu Johs. Weihe, Heðin Brú og eg í blaðnevndini, og var tað ógvuliga áhugavert og læruríkt fyri meg at fáa loyvi at arbeiða saman við tveimum so skynsomum og dugandi monnum og so eldhugadum fyrri javnaðar-rørsluni.

Ofta høvdu vit fundir uppi hjá Heðini Brú í teirra so hugnaliga og gestabliða heimi, sum altíð stóð opið fyri okkum

og eisini fyri øðrum tiltøkum hjá flokkinum, t.d. tá vit fingur vitjan uttanlendis.

Tað varð eisini altíð heitt á Heðin Brú, tá flokksavgerðir skuldu takast.

Á felagsfundum hevði Heðin Brú ofta orðið, og meira enn eina ferð lýsti hann eftir meira hugsjónarligum orðaskifti, tí sum vera man snúið tjakið seg kanska alt ov ofta um ávis býráðs- ella lögtingsmál, og tá var tað gott at fáa hesa áminning. Sjálvur helt hann fleiri ferðir røður um javnaðarpolitikk úti og heima.

Tað var ikki so sjáldan, at heitt varð á Heðin Brú at lesa frá egnum skaldskapi, serstakliga á veitslum, og vóru tað hugtakandi latur fyri okkum lutakarar, og ikki minni hugtakandi vóru veitslurøður hansara.

Eina slíka helt hann til pápa min, um hann og um

Skaldsøgur

Lognbrá. Tórsh. 1930. 151 s.
— 2. útg. Tórsh. 1964. 146 s.

Fastatøkur. Tórsh. 1935. 205 s.
— 2. útg. Tórsh. 1965. 198 s.

Feðgar á ferð. Tórsh. 1940. 159 s.
— 2. útg. Tórsh. 1951. 102 s.
— 3. útg. Tórsh. 1976. 191 s.

Leikum Fagurt. Tórsh. 1963. 195 s.

Men lívið lær. Tórsh. 1970. 321 s.

Tað stóra takið. Tórsh. 1972. 251 s.

Stuttsegusøvn

Fjallaskuggin. Tórsh. 1936. 155 s.
— 2. útg. Tórsh. 1967. 135 s.

Flókatroll. Kbh. 1948. 128 s.

Purkhús. Tórsh. 1966. 122 s.

Búavunurin. Tórsh. 1971. 128 s.

Yrkingar

Snípan. (Varðin 1934, 'bd. 14, s. 92).

Ásannað. (Følv 1953, 2. 14).

Fedrnir. (Gluggin 1956, nr. 7, s. 11).

Tey sjúku við strondina. (Varðin 1961, bd. 35, s. 105).

Vigslukantata. Yrking gjørt til vigsluna av Føroya Lærarskúla 1969. (Tingakrossur 1969, nr. 20).

Endurminningar

Brú, Heðin: Endurminningar. Tórshavn 1980.

Heiðurslimur og hátíðarhald

Nevndin í Føroya Rithøvundafelag hevur avgjørt at gera Heðin Brú til heiðurslim í felagnum, nú hann fyllir 80 ár.

Í samband við heiðurslimaskapin skipar Rithøvundafelagið fyri einum hátíðarhaldið hóskvöldið 20. august kl. 20. Á hesum hátíðarhaldinum verður heiðurslimabrávið, sum Hans Thomsen hevur gjørt orðingina á, handað skaldinum.

Umframt sjálva handlingina skal Hanus Andreassen halda eina røðu. Tað verður upplestur og kór undir leiðslu av Ólavi Hátún fer at føra fram m.a. kantatuna, Fedranna tala, sum Heðin Brú yrkti til vigsluna av Tórshavnar kommunuskúla. Hátíðarhaldið verður í Kommunuskúlahøllini.

Bókatíðindi vígd Heðini Brú

Bókaragður hevur givið út Bókatíðindi í samband við 80 ára føðingardagin hjá Heðini Brú. Í Bókatíðindum eru greinar eftir Reidar Djupedal, Carin Sandquist, Vesteinn Ólason, Bjarne Nielsen Brovst, Hanusi A. Samuelsen, William Heinesen og at enda er ein yrking til Heðin Brú eftir Emil Thomsen.

Annars hevur Bókaragður latið gjørt eitt gullheiðurstekin sum Heðin Brú sum tann fyrsti fær. Sjálvan føðingardagin heirdar Bókaragður Heðin Brú við eini reption.

Jona